

Stanisław Tołłoczko

(wg Wikipedii)

ur. 22 sierpnia 1868 w Czelejowie koło Brześcia, zm. 5 marca 1935 we Lwowie – polski chemik, profesor.

Syn powstańca styczniowego z 1863, zesłanego na Sybir. W 1893 ukończył Cesarski Uniwersytet Warszawski z tytułem kandydata nauk przyrodniczych. W 1896 uzyskał tytuł naukowy doktora filozofii na Uniwersytecie w Getyndze. Został asystentem na Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie w 1901 habilitował się uzyskując tytuł docenta chemii fizycznej. W 1905 powołany na profesora Uniwersytetu Lwowskiego, a w jego strukturze został kierownikiem Katedry Chemii Nieorganicznej, od 1918 do 1935 na przemianowanym Uniwersytecie Jana Kazimierza w ramach Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego. Od 1914 do 1917 pełnił funkcję dziekana Wydziału Filozoficznego lwowskiego uniwersytetu.

W 1935 wybrany na prezesa Polskiego Towarzystwa Chemicznego. Był kierownikiem I Instytutu Chemicznego Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. Członek przybrany Towarzystwa Naukowego we Lwowie, członek czynny Towarzystwa Naukowego w Warszawie, w latach 1912–1913 prezes Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. Kopernika. W latach 1908–1914 redaktor „Kosmosu”.

Zajmował się głównie kinetyką reakcji chemicznych. Wraz z Ludwikiem Brunerem był autorem wielokrotnie wznawianych podręczników chemii nieorganicznej (przy współpracy Wiktora Kemuli)[1] i organicznej[1] (wydania powojenne w opracowaniu Bogusława Bobrańskiego)[2][3].

Otrzymał Order Odrodzenia Polski.

Zmarł 5 marca 1935, a 7 marca odbył się jego pogrzeb.

Spuścizna 176/1

Dokumenty osobiste:

- dyplom doktora filozofii Akademii w Getyndze, 1896,
- dyplom Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski, 1932.